

LES APARENCEES ENGANYEN

B1 pseudònim: GROC

Hi havia una vegada una nena coneguda per tothom com la Caputxeta Groga, perquè sempre duia una caputxa del color dels gira-sols que omplien el jardí de casa seva. Vivia en una caseta acollidora envoltada de flors grogues que dansaven suaument amb el vent, com si li fessin companyia cada matí.

Cada dissabte, amb pas alegre, anava a visitar la seva àvia. Però darrerament, el camí s'havia convertit en un petit repte: a mig trajecte hi havia aparegut un rusc d'abelles, i el seu brunzit constant li feia una mica de por. La Caputxeta temia que la piquessin, i sovint dubtava abans d'avançar.

Un matí assolellat, la seva mare li va preparar un cistell ple de coses bones: plàtans dolços, llimones fresques i un preciós ram de gira-sols acabats de collir. Amb el cistell entre les mans i el cor ple de bons propòsits, la Caputxeta va emprendre el camí cap a casa de l'àvia.

Pel bosc, es va trobar amb un petit pollet d'aspecte innocent, que la va saludar amb alegria:

—Caputxeta, Caputxeta! Feia dies que no et veia passar per aquí!

—És que estava esperant que marxessin les abelles —va respondre ella, una mica insegura.

—Si vols, pots anar per aquell altre camí —li va suggerir el pollet—. Per allà no n'hi ha.

La Caputxeta va somriure i, una mica entremaliada, va dir:

—Jo aniré per aquest! A veure qui arriba abans! Sembla el repte del llop a la Caputxeta Vermella, hahahahah!

I així, sense adonar-se'n, la Caputxeta Groga es va deixar portar per les aparences i va caure en un parany.

Quan va arribar a casa de l'àvia, el silenci era estrany. El pollet ja era a la porta... però dins, el llop s'havia amagat al llit i l'àvia estava tancada a l'armari. Semblava que una història antiga tornava a repetir-se, com el conte del passat.

Però aquesta vegada hi havia un petit detall diferent: la finestra estava lleugerament oberta. I sabeu què va passar?

En un obrir i tancar d'ulls, el brunzit va omplir l'habitació. Les abelles del rusc, aquelles mateixes que tant espantaven la Caputxeta, van començar a entrar com una petita tempesta daurada. Van envoltar el llop i el pollet, picant-los sense descans. No els deixaven veure-hi clar: els entraven per les orelles, els voltaven pels ulls... i no van poder escapar. Saltaven i corrien, però era inútil. Finalment, van fugir com van poder, ben escarmentats.

La Caputxeta va alliberar la seva àvia, encara amb el cor accelerat, però sana i estàlvia. Aquell dia, la Caputxeta Groga va aprendre una lliçó molt important: que no sempre ens podem refiar de les aparences, i que, de vegades, allò que més ens fa por pot acabar sent allò que ens salva.

I així, entre dolces abelles, la Caputxeta va tornar a casa amb un somriure nou i una mica més de saviesa al cor.